Nevzat Atlığ

Mûsikîmizle Övünmemiz İçin

Ergun Balcı

Kubbealtı Neşriyatı

Kubbealtı neşriyâtı No: 113

İstanbul 2004
ISBN 975-6444-08-8

Kitap tasarımı: Ersu Pekin

Baskı: Mas Matbaacılık A.Ş.
Dereboyu Caddesi, Zağra İş Merkezi
B-1 Blok 34398 Maslak, İstanbul
Tel: 0212 285 11 96
e-posta: info@masmat.com.tr

İsteme adresi:
Kubbealtı İktisâdî İşletmesi
Peykhâne Sokağı No: 3, 34400 Çemberlitaş–İstanbul
Tel: (0212) 516 23 56 – 516 63 87
Faks: (0212) 638 02 72

Elektronik posta:
kubbealti@superonline.com
www.kubbealti.org.tr

lurum o konuda. Bir kere, genç jenerasyonu fevkalâde korumuş, kollamış, onlara adeta doping yapıp, yayınlara sokmuştur. Ben de dahilim bu işin içine. Çok sistematikti, prensiplerinden katiyen ödün vermeyen kişiydi. Ancak o prensipleri kabul edip de çalışırsanız, olağanüstü uyum içinde çalışmanız kolay olurdu. Onun memuru olarak çalıştığım dönem, iş hayâtımın son derece rahat ve huzûrlu geçtiği yıllardır.

Her sabah saat 10'da Nevzat Bey'in odasında toplantı yapıyoruz. O yıllarda canlı yayınlarla birlikte plak da, bant da var. O zamâna kadar her şeyi hazırlamışız, gerekli önlemleri almışız; Nevzat Beye rapor verip, tâlimat alıyoruz. Bunlar bantlar plaklar, bunlar programlar, bunlar da solist programları, şunu yaptık, bunu değiştirdik falan. Koro programlarını getiriyoruz sonra; bakıyor, "tamam" diyor. "Peki, acaba şu ikinci eseri değiştirsek olur mu?". Son derece nazik olduğu için. "Şunu değiştir." diyebilir değil mi; ama, demiyor işte. Bu esnâda radyo müdürü, müzik yayınları şefi ve klasik koroyu yönetiyor; ben memurum. Yani, "Sâdun, şunu değiştir!" demiyor. Ve tabi sonsuz bir uyum; neticede biz rahat ediyoruz, kendisi rahat ediyor.

Bunun yanı sıra şöyle bir durum var. Futbol hastasıyım, Galatasaraylıyım; oynadım da... O târihlerde futbol maçları hafta arasında çarşamba günleri oynanıyor. Çarşamba günü, saat on ikiye doğru Nevzat Bey'in kapısını vurup, girerim içeri. İşe biraz espri katarak, hazır ol vaziyetinde dururum.

İnönü Stadyumu'ndan naklen güreş yayını: Eşref Şefik ve Tarık Gürcan ile. 1956.

– Hayrola Sâdun?... Hayırdır, bir şey mi var?

– Bu gün Çarşamba.

– Tamam, ne var?.

– Efendim bugün Çarşamba.

– Haaa, maç var değil mi? Tamam. Biletin var mı?.

– Yok.

Spor servisine telefonu açar:

– Alo, Sâdun Aksüt'ü, maça gidecek ekibe dâhil edin. Teşekkür ederim.

Memurum, çarşamba günü beni maça gönderiyor. Bakıyor ki bir aylık program hazır, fasıl programı, klasik koro, notalar hepsi hazır.

Bunun yanı sıra, bayram, seyran, tâtil, Nevzat Beye söylemeden, Rüştü (Eriç) Bey'le aramızda konuşuruz: "Yarın sen gel, pazar günü ben geleyim."

Radyo Evi'nde, masanın üzerinde yattığım çok olmuştur.

Bayram günlerinin birinde, Nevzat Bey, bizi telefonla aramış, Rüştü Eriç'le radyoda olduğumuzu öğrenmiş:

– Ne işiniz var orada sizin?

– Efendim, birimiz evine gidecek, birimiz kalacağız, nöbet tutuyoruz.

– Ne için?

– Bant yayınında bir aksilik olmasın diye.

Sonra bize söyledi; gözleri dolmuş. Bizden nöbet tutmamızı istememişti; biz kendiliğimizden, severek bayramda, tâtil günlerinde dönüşümlü olarak Radyoda kalıyorduk...

Bu anlayıştaki memuruna da çarşamba günü, "Galatasaray'ın maçı var; hadi spor servisi arabasıyla maça git." diyebilecek bir müdürdü Nevzat Bey.

Şimdi, İstanbul Teknik Üniversitesi Türk Mûsikîsi Konservatuvarı'nda öğretim görevlisi olarak çalışan, Tanbûrî Sâdun Aksüt'ün anlatmaktan vazgeçemeyeceği aynı konuda bir hâtırası daha vardır:

O yıllarda gazinoda çalıyordum. Akşam saat yediden sonra gazinoya gidiyorum ve Nevzat Bey bunu biliyor. İstanbul Radyosu'nda 159 lira 5 kuruşla işe başladım, devam ediyorum. 250 ya da 300 lira maaş alıyorum; evliyim, çocuğum var, Kadıköy'de oturuyorum; oradan Harbiye'ye gelip gidiyorum. Ne yapayım, gelirimi artırmak için gazinoda çalışıyorum.

Tam bu sırada, "Hiç bir Radyo memuru dışarıda çalışamaz" şeklinde bir karar çıktı. Bu haber kıyametin koptuğunu haber veriyordu sanki. Hemen Nev-